

NƯỚC MẮT NGƯỜI TU HÀNH

Vị cao tăng đắc đạo rồi
Tính ra thắm thoát nửa đời xuất gia
Tu nơi thiền viện phương xa
Dứt tình quyến luyến quê nhà từ lâu,
Nơi thanh tịnh, chốn thắm sâu
Nhà sư nghiên cứu đạo mầu chuyên tâm
Giờ đây học vấn uyên thâm
Lại thêm phẩm hạnh sáng ngàn treo gương
Bao nhiêu đệ tử bốn phương
Tìm sư học đạo, xin nương cửa thiền.

*

Sư truyền: "Thế tục tình riêng
Chớ nên lưu luyến, chớ nên buộc ràng
Mới mong giác ngộ đạo vàng
Giải trừ cố chấp tiềm tàng bản thân
Chỉ khi vượt được nguy nan
Vượt rào tình, dục vô vàn thương đau
Mới mong giải thoát được mau,
Trần gian vạn vật trước sau vô thường!"

*

Một ngày từ chốn cố hương
Có người lặn lội tìm đường ghé ra
Báo tin sư rõ chuyện nhà:
"Con trai độc nhất vừa qua đời rồi
Sau cơn bệnh mấy năm trời!"
Nghe xong tin dữ mọi người xô xao
Vội vàng đệ tử họp nhau
Bàn xem nên báo tin vào hay không

TRUYỆN THƠ

Ngại sự đau đớn cõi lòng
Vì tình máu mủ dễ hồng bông trôi.
Sau khi bàn thảo hết lời
Cho rằng sự đã xa nơi gia đình
Chẳng còn vương vấn thường tình
Ba mươi năm mãi lánh mình ẩn tu
Chưa hề ra khỏi cổng chùa
Quanh năm thiền định, suốt mùa kệ kinh:
"Tin nhà cứ báo thật tình
Há đâu mà sợ thầy mình bi thương!"

*

Vừa nghe tin dữ cố hương
Nào ngờ thầy lại lệ vương tràn trề
Đau lòng bật khóc nã nê
Chẳng e đệ tử cười chê chút nào,
Mọi người kinh ngạc biết bao
Đâu dè phản ứng thầy sao thường tình
Tưởng thầy hết lụy gia đình
Coi thường câu chuyện tử sinh lâu rồi.
Vây quanh đệ tử im hơi
Thời gian lặng lẽ dần trôi nặng nề,
Chợt đâu có kẻ vội quỳ
Và nêu ra thắc mắc kia hỏi thầy.

*

Thở dài sự khế giải bày:
"Những điều ta dạy hàng ngày sai đâu!
Các con phải nhớ trước sau
Tự lo giác ngộ cho mau thân mình,
Tuy nhiên lợi ích chúng sinh
Các con cũng chớ vô tình mà quên
Bản thân ích kỷ chớ nên
Lo phần mình, cũng lo thêm cho người.
Con người ở khắp mọi nơi

TRUYỆN THƠ

Nếu chưa giác ngộ mà rồi chết đi
Nào đâu giải thoát được chi
Mãi còn quanh quẩn thăm thê luân hồi
Trong vòng sinh tử nổi trôi
Xa bờ giác ngộ, xa nơi Niết Bàn.
Ta đang nhỏ lệ khóc than
Không vì thương tiếc thế nhân thường tình
Mà vì chính đũa con mình
Cũng như muôn vạn chúng sinh xa gần
Chưa hề giác ngộ bản thân
Giờ đây đã vội lìa trần. Thảm thay!
Chính là vì lý do này
Khiến ta thật sự hôm nay đau lòng!"

*

Vây quanh đệ tử nghe xong
Cùng nhau chợt hiểu nỗi lòng nhà sư
Từ bi, cao cả vô bờ
Tình riêng thế tục bây giờ còn đâu
Thấy là gương sáng nhiệm mầu
"Cái ta nhỏ bé" từ lâu sá gì
Bản thân mình có đáng chi
Nên luôn tâm niệm hướng về chúng sinh.

LS. Ngô Tăng Giao

(chuyển thơ)

(phỏng theo tập truyện văn xuôi
NHỮNG HẠT ĐẬU BIẾT NHẢY
của Lâm Thanh Huyền, Phạm Huê dịch)

